

Arrest

nr. 60 669 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 29 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart te zijn toegekomen in het land op 7 januari 2005

1.2. Op 8 januari 2005 werd verzoeker betrapt op zwartwerk. Hij kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker deed op 11 januari 2005 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.4. Op 17 februari 2005 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 20 mei 2005 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De beslissing werd betekend per schrijven van 25 mei 2005. Op 6 juni 2005 ging verzoeker in beroep tegen de voormelde beslissing bij de Raad van State.

1.6. Op 26 november 2006 werd verzoeker gecontroleerd door de politie van Beveren naar aanleiding van problemen op een bus van de Lijn. Verzoeker bleek zwart te rijden. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Verzoeker kreeg diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten wegens illegaal verblijf.

1.7. Op 21 maart 2007 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker verbleef nog steeds illegaal in het land. Verzoeker werd op 28 maart 2007 terug in vrijheid gesteld.

1.8. Op 16 april 2007 deed Nederland een Dublin overnameverzoek met betrekking tot verzoeker. De instemming volgde op 25 april 2007. Verzoeker werd op 14 mei 2007 overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

1.9. Op 20 januari 2009 werd het beroep van verzoeker van 6 juni 2005 verworpen door de Raad van State per arrest met nummer 189.619.

1.10. Op 11 december 2009 deed verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

1.12. Op 15 december 2009 deed verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd geactualiseerd op 14 juli 2010 en 21 oktober 2010.

1.13. Op 8 november 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Verzoeker bleek een fictieve verblijfsplaats te hebben opgegeven.

1.14. Op 18 november 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De beslissing werd betekend op 18 januari 2011. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.15. Tegen die beslissing van 18 november 2010 diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 januari 2011, gekend onder rolnummer 65.836.

1.16. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgemaakt op 18 januari 2011 wegens illegaal verblijf. Diezelfde dag kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.17. De op 18 november 2010 ontvankelijk doch ongegrond verklaarde beslissing, volgend op de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het bijhorend bevel om het grondgebied te verlaten, zijn de thans bestreden beslissingen waarvan de motieven als volgt luiden:

De eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend en op data van 14.07.2010 en 21.10.2010 werd geactualiseerd door :

(T.A.E.) (...)

nationaliteit: Kameroen

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich specifiek op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, dient betrokkene een ononderbroken verblijf te hebben van minstens vijf jaar. Betrokkene voldoet niet aan dit criterium. Hij vroeg asiel aan in België op datum van 11.01.2005 waarbij hij zelf aangaf op 07.01.2005 in België toegekomen te zijn. Bijgevolg komt betrokkene niet aan een ononderbroken verblijf van vijf jaar op datum van 15.12.2009. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat dit door het voorleggen van een verklaring van de JCCA van samenwerking sinds 2005 d.d. 07.12.2009; een attest van werkbereidheid van de VDAB d.d. 08.12.2009 en een verklaring van aanmelding bij het huis van het Nederlands; betrokkene zou op zeer intense wijze overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen hebben gemaakt zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein als op andere terreinen van het maatschappelijke leven) dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 15.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Het element dat wordt aangehaald in de ontvankelijkheid (artikel 8 van het E.V.R.M) wordt dan ook niet aanvaard als zijnde een buitengewone omstandigheid en heeft tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 25.05.2005 met een beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 26.05.2005 . Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

- o *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 25.05.2005.*

- o *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 17.02.2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land*

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden."

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 18/11/2010, wordt aan (T.A.E.) (M) geboren te (...) (Kameroen), op (...), van KAMEROEN nationaliteit, verblijvend: (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 28/01/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

O Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 25/05/2005.

O Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 17/02/2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

2.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: *"Schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043) Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze criteria en is aangetast door een manifeste tegenstrijdigheid. Immers, waar enerzijds in de eerste alinea van de motivering wordt gesteld dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State (hetgeen inderdaad algemeen bekend is) en waardoor deze ophouden formeel deel uit te maken van de Belgische rechtsorde, stelt de bestreden beslissing verder anderzijds dat de door verzoeker aangehaalde (en niet betwiste !) elementen van integratie niet kunnen*

weerhouden worden, precies omdat deze niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19 juli 2009 en welke klaarblijkelijk de enige zijn die bij de beoordeling van de aanvraag in aanmerking werden genomen. Alhoewel voornoemde instructies ingevolge hun vernietiging geen enkele formele geldingskracht meer hebben in de Belgische rechtsorde (zoals door de bestreden beslissing zelf opgemerkt) is juist het niet voldoen aan deze formele criteria de reden waarom het verzoek ongegrond wordt bevonden en dit in weerwil van talrijke waardevolle elementen van integratie die verzoeker aanhaalt. Het valt moeilijk te verdedigen dat de motivering van eenzelfde beslissing enerzijds aangeeft dat de op 19 juli 2009 bepaalde criteria werden vernietigd, om dan vervolgens de aanvraag ongegrond te verklaren enkel en alleen onder verwijzing naar deze criteria waaraan niet (volledig) voldaan zou zijn. Dit is precies wat met de bestreden beslissing gebeurt. In de 2de alinea van de motivering van de bestreden beslissing leest men immers na een recapitulatie van de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie en lokale verankering: " ...dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. " Waar de bestreden beslissing weliswaar verwijst naar de ingeroepen elementen van integratie en lokale verankering, wordt er dus meteen aan toegevoegd dat deze toch niets zouden afdoen aan de voorwaarden van de vernietigde instructies en waaraan verzoeker niet zou voldoen. De motivering laat verzoeker echter in het ongewisse over het waarom van het niet meenemen in de beoordeling van de aangevoerde elementen van integratie. De geciteerde zinsnede uit de motivering geeft immers zeer duidelijk weer dat alhoewel men blijkbaar op de hoogte is van de tal van aangehaalde elementen van integratie en verankering, men hieraan zondermeer voorbij gaat omdat deze geen afbreuk doen aan de criteria van de instructie welke zo dus de enige criteria zijn die in aanmerking worden genomen, niettegenstaande de vernietiging ervan. De bestreden beslissing stelt immers geenszins dat deze elementen op zich onjuist of onvoldoende zouden zijn voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, doch enkel dat zij niet als grond voor regularisatie kunnen weerhouden worden enkel en alleen omwille van de criteria van een inmiddels vernietigde instructie. De overweging dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich geëngageerd heeft om de vernietigde criteria toch te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid doet hieraan geen afbreuk. Het siert de Staatssecretaris dat hij het vertrouwen van talloze rechtzoekenden die sedert 15 september 2009 een aanvraag indienden op basis van de instructies niet heeft willen beschamen na de vernietiging ervan door de Raad van State op slechts enkele dagen voor het aflopen van de aanvankelijk voorziene periode. Eén en ander kan echter geenszins worden begrepen in die zin dat de voornoemde criteria, na hun vernietiging, de enige nog bestaande voorwaarden zouden zijn om voor regularisatie in aanmerking te komen. Een afwijzing van een regularisatieverzoek, enkel en alleen onder verwijzing naar de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009 (waarvan men eerst zelf opwerpt dat ze werden vernietigd), is derhalve niet afdoende gemotiveerd. De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorige niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie. De beslissing is derhalve niet op behoorlijke wijze gemotiveerd en dient om die reden te worden vernietigd".

2.3. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing aangetast is door een tegenstrijdigheid aangezien er enerzijds gesteld werd dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd en anderzijds dat de elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden omdat ze niets afdoen aan de voorwaarden gesteld in de instructies.

2.4. Het arrest van de Raad van State van 11 december 2009 waarnaar verzoeker verwijst heeft echter nergens de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie beperkt, waardoor deze laatste zich wel degelijk op rechtmatige wijze kan engageren om binnen zijn wettelijk bepaalde discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies van 19 juli 2009, te blijven toepassen. De discretionaire beslissingsmacht laat de Staatssecretaris immers toe om beslissingen te nemen die hij redelijk acht en die niet buiten het wettelijk kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet treden. Dientengevolge kan niet worden gesteld dat de toepassing van de instructies een schending is van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van de motiveringsplicht.

2.5. De in het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische basis aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Met name artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en omkleed met de motieven zoals deze duidelijk te lezen staan in de bestreden beslissing supra. De eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven, met name dat verzoeker geen ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in her Rijk niet kan aantonen. Bovendien wordt die motivering niet door verzoeker betwist.

2.6. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, hij onderwerpt ze immers aan uitgebreide kritiek. Verzoeker maakt evenmin duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991, hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet (cfr. R.v.St., nr. 105.103 van 26 maart 2002). De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond bevonden en er werd ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen.

2.7. Evenmin is er sprake van enige tegenstrijdigheid in de beslissing. De motivering van de eerste bestreden beslissing gaat wel degelijk in op de integratie van verzoeker, doch stelt dat dit op zich geenszins voldoende is opdat een aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond wordt verklaard. Verzoekers beschouwingen kunnen aan het bovenstaande geen afbreuk doen.

2.8. Door het bestuur wordt vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn asielprocedure voorlopig in België mochten verblijven, doch dat hij steeds wist dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Verzoekers asielaanvraag werd afgesloten op 25 mei 2005 met een beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 26 mei 2005. Verzoeker verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en hij verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure, met name namelijk iets meer dan vier maanden, was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

2.9. Verder stelt het bestuur dat de door verzoeker aangehaalde gronden dat hij zich heeft ingezet om Nederlands te leren, zich goed te integreren in de Belgische samenleving, de Belgische normen zouden volgen, geen grond uitmaken voor regularisatie. Het bestuur verwoordt het als volgt : *"Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat dit door het voorleggen van een verklaring van de JCCA van samenwerking sinds 2005 d.d. 07.12.2009; een attest van werkbereidheid van de VDAB d.d. 08.12.2009 en een verklaring van aanmelding bij het huis van het Nederlands; betrokkene zou op zeer intense wijze overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen hebben gemaakt zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein als op andere terreinen van het maatschappelijke leven)"* Waarna het bestuur vervolgt met *"dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden"*.

2.10. Zodoende doet voorgaande ook niets af aan de vereisten van de instructies van 19 juli 2009, waarop verzoeker zich wenst te beroepen en die door het bestuur slechts wettelijk getoetst worden in het bestaand kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een en ander wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

"Betrokkene beroept zich specifiek op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, dient betrokkene een ononderbroken verblijf te hebben van minstens vijf jaar. Betrokkene voldoet niet aan dit criterium. Hij vroeg asiel aan in België op datum van 11.01.2005 waarbij hij zelf aangaf op 07.01.2005 in België toegekomen te zijn. Bijgevolg komt betrokkene niet aan een ononderbroken verblijf van vijf jaar op datum van 15.12.2009. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat dit door het voorleggen van een verklaring van de JCCA van samenwerking sinds 2005 d.d. 07.12.2009; een attest van werkbereidheid van de VDAB d.d. 08.12.2009 en een verklaring van aanmelding bij het huis van het Nederlands; betrokkene zou op zeer intense wijze overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen hebben gemaakt zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein als op andere terreinen van het maatschappelijke leven) dit doet niets af aan

de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. (...)

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 25.05.2005 met een beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 26.05.2005. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

2.11. Middels bovenstaande passage, genomen uit de motivering van de bestreden beslissing, geeft het bestuur te kennen dat zij ook de elementen met betrekking tot de integratie van verzoeker wel degelijk opgemerkt en gewogen heeft. Doch dat deze niet weerhouden konden worden. Deze keuze komt het bestuur toe binnen de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid. Slechts wanneer haar oordeel onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn, kan deze Raad de bestreden beslissing vernietigen.

2.12. Gelet op de, overigens onbetwiste, afwezigheid van een vervulling van een belangrijke voorwaarde uit de instructies van 19 juli 2009, met name de vereiste van minimum 5 jaar onafgebroken verblijf in het Rijk voorafgaand aan de aanvraag, is de beslissing van het bestuur wettig en gelet op de afwezigheid van overige elementen, die het bestuur konden overtuigen verzoeker te regulariseren, is de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk van aard wanneer het dispositief ervan in relatie tot de feiten, het administratief dossier en de motieven van de bestreden beslissing in redelijke verhouding staat. Verzoeker vroeg asiel aan in België op 11 januari 2005 waarbij hij zelf aangaf op 7 januari 2005 in België toegekomen te zijn. Bijgevolg komt verzoeker niet aan een ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar op de datum van voorliggende aanvraag, met name 15 december 2009.

2.13. Verder stelt de Raad vast dat het bestuur, gelet op de gegevens waarover zij toen beschikte, geheel terecht tot de ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf heeft besloten. Punt 2.8 A van de instructies van 19 juli 2009 luidt immers als volgt:

"Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen".

2.14. Overeenkomstig de duidelijke bepalingen van de instructie dient de vreemdeling aldus minstens 5 jaar voorafgaand aan zijn aanvraag onafgebroken in België te hebben verbleven. In het vademecum wordt dienomtrent het volgende gesteld:

"Het gaat om personen die in België een duurzame lokale verankering hebben ontwikkeld, sinds tenminste 5 jaar ononderbroken in ons land verblijven en die aan de hieronder vermelde voorwaarden voldoen. (...)

U voldoet aan de volgende voorwaarden (deze 3 voorwaarden zijn cumulatief):

1) U verblijft ten minstens 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).

2) U hebt vóór 18 maart 2008: Een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum); geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

3) U kunt een lokale verankering in België aantonen.

2.15. De Raad wijst er nogmaals op dat het toepassen van regels uit de vernietigde instructie mogelijk is binnen de ruime beoordelingsbevoegdheid die het bestuur geniet inzake de normale toepassing van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Te meer nu de Staatsecretaris zich hiertoe engageerde en verzoeker er zich zelf wenst op te beroepen. Verzoeker slaagt er echter niet aan te tonen dat hij voldoet aan het eerste punt van de drie voornoemde cumulatieve voorwaarden.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.16. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.17. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe: *“Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 Artikel 9bis van de Wet dd. 15 december 1980 geeft aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris een bijzonder ruime discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van verzoeken tot regularisatie. Waar de Wet geen beoordelingscriteria voorschrijft, sluit zij er ook a priori geen uit, zodat op een zorgvuldige wijze rekening dient te worden gehouden met alle relevante elementen van een dossier. Door, zoals in casu, de discretionaire beoordelingsbevoegdheid te vernauwen tot een nazicht of is voldaan aan bepaalde vooropgestelde criteria, die sedert de vernietiging van de instructies door de Raad van State geen enkele formele geldingskracht hebben binnen de Belgische rechtsorde, wordt de betekenis en draagwijdte, minstens de geest van artikel 9bis Vreemdelingenwet, miskend. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd”.*

2.18. Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.19. De Raad verwijst vooreerst voor wat betreft de ontvankelijkheidsverklaring naar een zinsnede uit de motivering van de bestreden beslissing: *“Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 15.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. Het element dat wordt aangehaald in de ontvankelijkheid (artikel 8 van het E.V.R.M) wordt dan ook niet aanvaard als zijnde een buitengewone omstandigheid en heeft tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag”.*

2.7. In zijn aanvraag van 15 december 2009 vroeg verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd geactualiseerd op 14 juli 2010 en 21 oktober 2010.

Verzoeker voerde toen een aantal argumenten en elementen aan wat betreft de gegrondheid van zijn aanvraag. Samenvattend gaat het om de voorgelegde verklaring van de JCCA van samenwerking sinds 2005 van 7 december 2009, een attest van werkbereidheid van de VDAB van 8 december 2009 en een verklaring van aanmelding bij het huis van het Nederlands. Verzoeker argumenteerde voorts dat hij op zeer intense wijze overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen hebben gemaakt zowel op economisch, sociaal en cultureel vlak als op andere terreinen van het maatschappelijke leven.

2.8. Het bestuur beschikt bij haar oordeel over de gegrondheid over de vernoemde ruime appreciatiebevoegdheid. Zij dient echter te antwoorden op al de aangevoerde relevante elementen ter zake uit de aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer

zij op wettige wijze tot deze beoordeling gekomen is kan deze Raad dit oordeel nog slechts vernietigen wanneer de beslissing van het bestuur als kennelijk onredelijk voorkomt.

2.9. Een lezing van de weergave van de motieven in de bestreden beslissing leert echter dat het bestuur op al de aangevoerde elementen uit de gegrondheidsfase antwoord gaf en dat deze niet als kennelijk onredelijk voorkomen. Het bestuur heeft uitgebreid geantwoord op verzoekers argumenten. Hieruit blijkt dat het bestuur deze elementen onderzocht en afgewogen heeft maar geen positief resultaat voor verzoeker kon weerhouden.

2.10. Zodoende geeft het bestuur duidelijk aan dat zij de elementen onderzocht maar deze te licht te bevond om binnen de ruime beoordelingsbevoegdheid die haar ter zake toekomt de aanvraag een positief gevolg te geven. Daarenboven staan de redenen waarom zij zo oordeelde expliciet vermeld in de motivering van de bestreden beslissing en zijn deze voor verzoeker eenvoudig kenbaar en verstaanbaar.

Zoals reeds supra uiteengezet, maakt verzoeker niet duidelijk op welke wijze en om welke reden de Staatssecretaris, bevoegd voor Migratie en Asiel, zijn discretionaire bevoegdheid niet zou kunnen uitoefenen. Hij maakt niet duidelijk in welke mate de discretionaire beoordelingsbevoegdheid sinds het arrest van de Raad van State vernauwd zou zijn. Immers, het arrest van de Raad van State van 11 december 2009 waarnaar verzoeker verwijst heeft nergens de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris beperkt, waardoor hij zich op rechtmatige wijze geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies van 19 juli 2009, in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te blijven toepassen. De discretionaire beslissingsmacht laat de Staatssecretaris toe om beslissingen te nemen die hij redelijk acht en die niet buiten het wettelijk kader treden. Dientengevolge kan niet worden gesteld dat de toepassing van de instructies hier een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaakt. Bovendien stelt verzoeker zelf dat het feit dat de criteria in de instructies nog worden toegepast duidt op een zekere rechtszekerheid, waarvan hij meent dat *'deze de Staatsecretaris siert'*. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.19. In een derde middel werpt verzoeker een schending op van de zorgvuldigheidsplicht.

2.20. Verzoeker meent dat de zorgvuldigheid niet terug te vinden is in de bestreden beslissing nu er volgens hem onterecht geen rekening werd gehouden met de lokale verankering en integratie.

2.21. Verzoeker licht zijn derde middel als volgt toe: *"Schending van de Beginselen van Behoorlijk Bestuur: De Zorgvuldigheidsplicht "Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Aeeo, 1990,31). Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Deze zorgvuldigheid is niet terug te vinden in de bestreden beslissing. Aangezien de instructies dd. 19 juli 2009 werden vernietigd vereist een zorgvuldige beoordeling dat niet enkel rekening wordt gehouden met de criteria van de instructies, doch dat alle relevante elementen in aanmerking worden genomen, in het bijzonder deze m.b.t. de lokale verankering en integratie. Geenszins werden de aangehaalde elementen van integratie en lokale verankering aan een onderzoek en beoordeling onderworpen, doch deze worden eenvoudigweg als irrelevant terzijde geschoven onder verwijzing naar een instructie welke inmiddels vernietigd werd en dus niet meer tot het Belgisch positief recht behoort. Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd en de bestreden beslissing om die reden dient te worden vernietigd."*

2.22. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411 van 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954 van 14 februari 2006).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624 van 11 juni 2002).

2.23. Aan het bestuur kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker niet aantoont dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten. Verzoekers kritiek, als zou er geen rekening worden gehouden met zijn integratie klopt niet nu enerzijds de beslissing duidelijk weergeeft dat verzoekers integratie niet weerhouden kan worden als enige grond tot regularisatie, gelet op het feit dat drie cumulatieve voorwaarden (zie supra) dienen voldaan te zijn, quod non in casu. Verzoeker betwist evenmin de motivering voorzien in de beslissing met betrekking tot het niet vervuld zijn van een ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar. Anderzijds geeft verzoeker geenszins weer in welke mate de beslissing een verkeerde voorstelling weergeeft van de feiten of onzorgvuldig zou zijn voorbereid.

Het derde middel is niet gegrond.

2.24. In een vierde en laatste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker meent dat hij in België samen verblijft met zijn legaal in het land verblijvende partner, Mevr. M. F. met wie hij sedert 2009 een gezin vormt.

2.25. Verzoeker licht zijn laatste middel als volgt toe: *“Schending van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie-en gezinsleven. De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd. Eén en ander is relevant in het dossier van verzoeker, nu hij in België verblijft samen met zijn legaal in het land verblijvende partner Mevr. (M.F.) met wie hij sedert 2009 samenleeft en gezin vormt. Waar dit gegeven door verzoeker werd ingeroepen bij zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging, gaat de gemachtigde van de Staatssecretaris daaraan quasi geheel voorbij en wordt dit als totaal irrelevant terzijde geschoven. De bestreden beslissing en het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten, alsook de beslissing tot vrijheidsberoving van verzoeker, schenden echter artikel 8 EVRM. Er kan geen twijfel over bestaan dat het afwijzen van de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker en de opgelegde verplichting om naar zijn land van herkomst terug te keren een inmenging betekend in de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten. Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke inmenging enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat het verplichten van verzoeker om naar Kameroen terug te keren nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen. De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 8 EVRM en dient daarom te worden vernietigd”.*

2.26. Wat verzoekers relatie met mevr. M.F. betreft merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker in diens inleidende aanvraag van 15 december 2009 niet over haar rept. Mogelijk omdat verzoeker en Mevr. M.F. toen nog geen relatie hadden. Verzoeker stelt immers zelf dat zij pas sinds 2009 samenwonen. Het huurcontract dat door verzoeker en mevr. M.F. ondertekend werd nam pas aanvang op 1 juni 2010. Daarnaast is de begeleidende brief, per fax, van Mevr. M.F. gedateerd op 25 januari 2011, dus van na het nemen van de bestreden beslissing. Zodoende kon de gemachtigde daar alvast geen rekening mee houden en kan hem ter zake dan ook niet verweten worden dit niet vermeld te hebben in de bestreden beslissing.

2.27. Los van bovenstaande beschouwingen, geldt dat de ‘vermelding’ van de relatie van verzoeker met mevr. M.F. niet van die aard is dat de bestreden beslissing andersluidend zou dienen opgesteld geweest te zijn en wel om onderstaande redenen.

2.28. Artikel 8 van het EVRM luidt vooreerst als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.29. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat 'de inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet.

2.30. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

2.31. Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om elders een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Een schending van het artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC